

EL PLA DE L'ESTANY

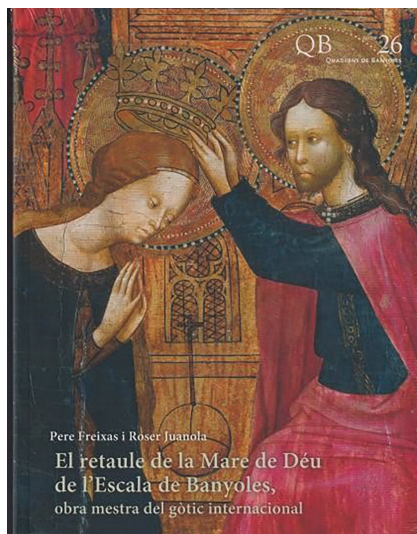
Text > **XAVIER XARGAY I OLIVA**

Patrimoni | M'escrivi el meu nebot des de l'estranger. «A veure, *uncle*, si me saps explicar què passa amb el patrimoni de Banyoles. Què és això que he sentit per la ràdio que l'Ajuntament ha votat negativament a una moció per preservar el patrimoni local? Ho he entès bé? De debò s'ha gosat votar en contra de la moció per a la protecció del patrimoni presentada pel Centre d'Estudis Comarcals? O és que hi ha gat amagat, no ho sé, que l'oposició aprofita el tema per buscar les pessigolles a l'equip de govern? O et sembla que, com que Banyoles ja passa dels vint mil habitants, ens sentim importants i fem de la política local, no política de proximitat i de resolució de problemes que ens afecten a tots, sinó mesquina política de partit, sigui amb la negació o l'oportunisme? M'agradaria creure que no, que tot plegat deu ser un gran malentès i que es posaran d'acord a l'hora de protegir el patrimoni de tots.» Jo també ho vull creure, benvolgut nebot; mentrestant, no sé què respondre-li a tantes preguntes.

Associacions culturals | Una nova entitat cultural, en conveni amb l'Ajuntament, ha nascut a Banyoles. Es diu La Bombonera i busca contribuir a l'estudi, la difusió i la conservació de les arts plàstiques a Banyoles i comarca. La primera activitat és el cicle «L'art i l'exili», amb onze conferències, una cada darrer divendres de mes. Aquesta associació coincideix amb Convivència i Progrés, desvinculada ja del partit polític local i centrada en activitats culturals, especialment xerrades com les que varen portar Martín Pallín a Banyoles fa uns mesos o Norbert Bilbeny. Ara només cal que, a diferència del que passava durant la Segona República, quan cada entitat organitzava actes de la festa major exclusivament per als seus socis, les dues associacions s'obrin a tothom que hi vulgui assistir, tingui el pensament polític que tingui. Així seran realment enriquidores per a la ciutat.

Visita patrimonial | L'Ajuntament ha tingut la iniciativa brillant d'obrir el Monestir per poder visitar l'arqueta i el retaule. Una decisió que coincideix,

estratègicament, amb la presentació d'un volum nou i espectacular dels «Quaderns de Banyoles», *El retaule de la Mare de Déu de l'Escala de Banyoles*, obra mestra del gòtic internacional, de Pere Freixas i Roser Juanola.

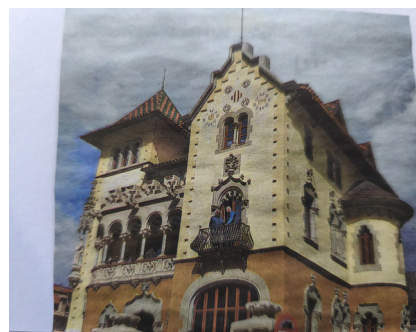
>> Coberta d'El retaule de la Mare de Déu de l'Escala de Banyoles, obra mestra del gòtic internacional. (Foto: QUADERNS DE BANYOLES)

EL RIPOLLÈS

Text i foto > **EUSEBI PUIGDEMUNT**

La torre de Can Roig de Camprodon

Aquesta torre d'estiueig, edificada entre els anys 1900 i 1901 per l'arquitecte Simó Cordoní i Carrera (tot i que alguns estudiosos han especulat amb la hipòtesi que la idea de l'edifici és de Lluís Domènech i Montaner, així com de Josep Puig i Cadafalch), va ser un encàrrec que li va fer el doctor Emerència Roig i Bofill, cunyat del també doctor Bartomeu Robert, que va ser alcalde de Barcelona i un dels impulsors de l'estiueig camprodoní, ateses les virtuts curatives dels seus aires i aigües. El dia de la finalització de les obres, el setmanari local *La Frontera*, en l'edició del 29 de juny de 1901, la descrivia de la manera següent: «Nada podemos decir de su interior por no haberlo visitado, pero exteriormente su esbelta arquitectura nos recuerda algo de los castillos feudales alemanes, y ofrece en conjunto un aspecto serio y elegante a la vez, honrando muchísimo al distinguido arquitecto Sr. Cordoní».

>> La torre de Can Roig de Camprodon.

Aquest edifici modernista està inclòs en l'Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya i la seva rehabilitació gairebé total ha costat poc més de dos milions d'euros. L'Ajuntament de Camprodon espera poder obrir-lo com a espai cultural pel gener de l'any que ve, dedicant cada planta de les quatre que té a un ús diferent: la primera, hi ha previst destinar-la al nou CAP ampliat, i la resta, a altres propostes de caràcter cultural, entre les quals destaca ubicar-hi el Museu Isaac Albéniz.

L'escola de les Llosses | El mes de gener passat hi va haver una reunió a l'Ajuntament presidida per l'alcalde de les Llosses, Jaume Cuní, per exposar el projecte de recuperació de l'escola pública d'aquest municipi que, com moltes petites escoles unitàries rurals, va haver de tancar portes a les darreries dels anys seixanta o molt a principis dels setanta. Segons va informar l'alcalde, les negociacions amb el Departament d'Educació estan en una fase realment avançada, perquè ja es compleixen les tres premisses necessàries que s'exigeixen, que són tenir un nombre d'alumnes suficient, un espai i diners; s'espera que per al curs 2026-2027 l'escola pugui tornar a obrir les portes. A part que la presència de l'escola propicia que hi hagi més sentiment de poble, aquesta mesura també va de bracet amb una altra de no menys important, com és fomentar la repoblació i revertir, així, la situació de despoblament que des de fa una colla d'anys pateix el municipi: val a dir que les Llosses havia arribat a superar el miler d'habitants i ara en té prop de dos-cents.

Teixim Ripoll | Amb aquest nom es presentà la darrera setmana de gener una plataforma cívica que té per objectiu actuar de lenitiu a les ferides de convivència que ha causat el partit

Aliança Catalana al llarg d'aquest any i mig que fa que és al capdavant del consistori de Ripoll i que, en el moment de redactar aquesta crònica, és qui té, encara, la responsabilitat de governar la capital del Ripollès. Actualment, en aquesta plataforma hi participen una cinquantena de persones, però també entitats culturals i partits polítics de diferent signe, com ara Òmnium Cultural, l'Associació Marroquina Juvenil, Mirall sense Marc, el PSC, Junts, ERC, Alternativa per Ripoll i Som-hi Ripoll. Els objectius de la susdita plataforma no són altres que treballar per la convivència, crear comunitat i diluir els discursos exclusius i d'odi, a més d'engegar un projecte de berenar-sopar: una idea d'unió veïnal perquè tothom pugui gaudir del menjar sigui d'on sigui. No obstant això, també cerca abordar altres temes d'interès que van més enllà del marc estrictament ripollès, com són la mobilitat de la comarca i la democràcia. En paraules de la seva impulsora, Carme Bruguera: «Volem activar aquesta plataforma, aquesta coneixença, perquè es vol que hi hagi una bona convivència entre totes les persones que vivim a Ripoll [...] per veure quina és la realitat que hi ha al poble, perquè al poble hi som tots; hi ha gent de tot arreu i en aquesta pla-

taforma també hi ha gent de tot arreu. En resum: una bona manera de poder garantir les ferides causades pel govern d'Aliança Catalana és trobar-nos, parlar i intercanviar les nostres opinions, i treballar aquest verb tan bonic que tenim en català que és *enraonar*».

LA SELVA

Text > SEBASTIÀ GODAY

L'Orquestra Jove de la Selva, un quart de segle | Ha fet vint-i-cinc anys amb la força que els augura molts i molts anys de vida. Ho van celebrar a Lloret de Mar amb l'estrena de l'obra feta a mida per l'acreditat compositor Albert Guinovart, *La volta al món amb 504 compassos*, i la conjunció màgica de les quatre petites orquestres que la formen. El 2 d'abril de l'any 2000, Josep Jofré, de Sta. Coloma, i Antoni Miralpeix, de Sant Hilari, varen endegar el projecte amb quatre ajuntaments al darrere i el suport de l'empresa Font Selva. Avui dia té una estructura d'un centenar de petits músics, unes seues rotatòries trimestrals, divuit ajun-

taments adherits als programes i un seguit d'actuacions engrescadores a Lituània, Mallorca, o a França, entre d'altres. D'aquestes criatures d'avui i de les que hi van passar, algunes són professionals de la música i altres només diletants, però és ben segur que la seva aplicació i afinació vertebrarà i vertebrarà una comarca millor. L'estadística avala l'Orquestra en aquest quart de segle, per exemple: hi han passat 845 joves, que han fet 3.214 assaigs, 562 concerts i 57 intercanvis. El futur ha de ser amb música o no serà.

Sant Sebastià descaltç | Puntualment, el 20 de gener, any rere any, es compleix la prometença que els tossencs van fer a sant Sebastià que si els protegia de la pesta (medieval) caminarien fins a una ermita propera dedicada a ell propera i complirien el *vot*. Es tractava de la de Santa Coloma de Farners. Sembla que en èpoques pestilents s'acostumava a fer aquest tipus de prometes, però la de Tossa s'ha mantingut en el temps. Enguany l'han complert mil setze pelegrins tot acompanyant Joan González Nicolau, tossenc de cinquanta anys. Permeteu-me assenyalar que l'arribada a l'ermita de Sant Sebastià, el pelegrí revestit i rebut pel bisbe Octavi anava acompanyat i

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > MIQUEL HUIX-ROTLANT,
resident a Marsella (França)

Vaig néixer a Santa Coloma de Farners i ara ja fa uns quinze anys que visc a Marsella. M'hi va portar la feina, i és una ciutat que em va captivar. Havent estudiat química a la Universitat de Girona, vaig rodar món, sempre amb ganes de conèixer cultures noves, de formar-me i d'aprendre maneres de treballar diferents. Vaig treballar a Viena, Múnic, Grenoble, París i Frankfurt. A tot arreu m'he sentit ben acollit i integrat, però quan vaig arribar a Marsella vaig sentir una cosa diferent: m'hi vaig sentir com a casa. Ciutat mediterrània, capital de la Provença entre els Alps i la Costa Brava;

seca i calorosa a l'estiu, amb hiverns suaus a la costa i amb camps de llanda, gira-sols i blat a principi d'estiu; els boscos de pins plens de bolets a la tardor i els mercats de productes frescos de productors de la regió. De seguida em va recordar les comarques gironines, entre els Pirineus i la Costa Brava. Potser és perquè estem a banda i banda del golf del Lleó, que ens fa de connexió mediterrània. Al principi, quan començava a fer turisme per la Provença, tot ho comparava: Vaison em recordava Castellfollit de la Roca, la Camarga és com els aiguamolls de l'Empordà, Ieras s'assemblava a l'Es-